

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5611/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופטת ע' ברון

המערער: מנצור אבו עוואד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
בת"פ 34780-09-12 שניתן ביום 7.7.2014 על ידי כב' השופט
אליהו ביתן

תאריך הישיבה: כ"ו בטבת התשע"ו (7.1.2016)

בשם המערער: עו"ד מוטי יוסף

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

פסק-דין

השופט צ' זילברטל:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בת"פ 34780-09-12
שניתן ביום 7.7.2014 על-ידי כב' השופט א' ביתן.

רקע

1. המערער, יליד 1990, הורשע ביום 1.4.2014 בעבירות של כניסה לישראל, לפי
סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952; קשירת קשר לפשע, לפי סעיף

499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ושוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק.

על פי המתואר בכתב האישום, המערער הכיר את ק.א. (להלן: המתלונן), יליד 1939, לרקע עבודתו של המערער בעבודות גינון בביתו של המתלונן בכאר שבע (להלן: הבית). כנטען, במועד שאינו ידוע למשיבה, קשר המערער יחד עם אחר, שזהותו אינה ידועה למשיבה (להלן: האחד), קשר לשדוד את המתלונן. במסגרת הקשר, הגיעו המערער והאחר ביום 9.8.2012 בסביבות השעה 16:00 אל הבית, וביקשו מהמתלונן מים. המתלונן ניגש אל המקרר, וחזר אל פתח הבית בהושיטו למערער ולאחר בקבוק מים. כמתואר, בשלב זה דחף המערער את המתלונן לתוך הבית, ונכנס עם האחר פנימה בעודו אוחו את המתלונן בידו. לאחר שסגרו את הדלת, המערער והאחר הפילו את המתלונן, קשרו את רגליו באמצעות רצועות בד, והפכו אותו על גבו. אז אחז המערער את המתלונן בצווארו וחנוק אותו בכוח, והאחר קשר אותו בידיו באמצעות רצועות בד. המערער והאחר תחבו לפיו של המתלונן חתיכת בד, במטרה למנוע ממנו לצעוק ולהזעיק עזרה. המערער והאחר שאלו את המתלונן היכן מפתחות רכבו, והמתלונן ענה להם שהם בכיס מכנסיו התלויים על כיסא שבחדרו. המערער המשיך לאחוז בחוזקה בצווארו של המתלונן, בזמן שהאחר ניגש לחדרו ונטל את המפתחות. לאחר מכן, גררו המערער והאחר את המתלונן אל סלון הבית והניחו מעל לראשו כיסא. במהלך השוד, לקחו המערער והאחר את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן וסכום של 600 ש"ח במזומן מארנקו, בנוסף למפתחות רכבו. בהותירם את המתלונן כפות על הרצפה, יצאו המערער והאחר מהבית עם שלל השוד וניגשו אל רכבו. המתלונן ניצל את ההזדמנות, זחל אל פתח הבית ונעל את בריח הדלת באמצעות גופו. כאשר נוכחו המערער והאחר שהם זקוקים לסיסמת שחרור הנעילה של הרכב על מנת להניעו, שבו אל הבית וניסו לפתוח את הדלת, ומשגילו כי הדלת נעולה עזבו את המקום. בהמשך לכך, הזעיק המתלונן את המשטרה. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן נפחות בשפתו, ושריטות בראש ובצווארו. עוד נטען בכתב האישום, כי בידי המערער, תושב דורא, לא היה היתר כניסה לישראל בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

2. ביום 7.7.2014 ניתן גזר הדין בעניינו של המערער. בהתייחסו לעבירת הכניסה לישראל, קבע בית משפט קמא כי הערכים המוגנים מכוחה הם ההגנה על ביטחון הציבור וביטחון המדינה ושמירת הסדר הציבורי. כיוון שאין זו הפעם הראשונה שהנאשם חטא בעבירה זו, ואף היה תלוי כנגדו מאסר על תנאי אם יעבור עליה שוב,

בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש בגין ביצוע עבירה זו על-ידי המערער עומד על 6-2 חודשי מאסר בפועל.

3. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין עבירות קשירת הקשר והשוד בנסיבות מחמירות, עמד בית משפט קמא על כך שהמדובר במעשה חמור, שנסיבותיו חמורות, כאשר אשמו של המערער רב, ומשכך העונש הראוי למערער הוא מאסר לתקופה ארוכה. בית המשפט תיאר את מהלכיו של המערער, אשר בימים שקדמו לאירוע התקיפה הגיע מספר פעמים לבית המתלונן בן ה-72, התעניין בדבר עבודה אצלו, קיבל ממנו בהשאלה כלי עבודה, ואף קיבל מהמתלונן, לבקשתו, מים קרים לשתייה. נקבע כי המתלונן הפגין כלפי המערער יחס מתחשב ואנושי ונתן בו אמון, אך המערער "ניצל את אמונו של המתלונן ואת טוב לבו וגמל לו בחדירה קשה לפרטיותו, באלימות מסוכנת ובנטילת רכושו". בית משפט קמא ציין כי הערכים המוגנים בעבירת השוד הם, בין היתר, שמירת הגוף, כבוד האדם, פרטיותו, זכות הקניין, ושמירת הסדר וביטחון הציבור, והדגיש כי במקרה זה הפגיעה בהם רבה ומשמעותית, נוכח היותו של קורבן העבירה קשיש, וכשהעבירה בוצעה במרחב הפרטי, על-ידי שניים ותוך הפעלת אלימות מסוכנת.

בית משפט קמא המשיך ובחן את מדיניות הענישה שהתעצבה בפסיקה במקרים דומים, ובפרט בהתייחס למעשי שוד של קשישים. לאחר מכן התייחס בית משפט קמא לנסיבות המחמירות המאפיינות את המקרה הנדון, ובהן היותו של מעשה השוד מתוכנן ומתואם; חלקו המשמעותי של המערער, אשר ניצל את היכרותו המוקדמת עם המתלונן על מנת שיפתח את דלת ביתו; השתתפותו הפעילה בהשתלטות על המתלונן והאלימות שהפעיל כלפיו; הסכנה שבה הועמד המתלונן, בעת שהמערער לחץ באופן ממושך ובחוזקה על גרונו, ולאחר מכן, כשהושאר שוכב על רצפת ביתו, כפות בידיו וברגליו, כשבפיו תחובה גופיה, כיסא מוטל מעל כתפיו כדי שיתקשה לזוז, ונדמה שאינו מסוגל לשחרר את עצמו או לקרוא לעזרה. לפיכך, העמיד בית משפט קמא את מתחם העונש בגין ביצוע השוד על 6-10 שנות מאסר בפועל, בהדגישו כי הוא מודע לכך שמתחם זה גבוה מהמתחם שטענה לו המשיבה (אשר עמד על 6-8 שנות מאסר).

4. בקביעת העונש ההולם בתוך מתחם הענישה, הביא בית משפט קמא בחשבון את גילו הצעיר של המערער, את נסיבותיו, ואת הפגיעה הצפויה לו ממאסרו אשר מתעצמת נוכח העובדה שאינו תושב ישראל. כמו כן, ניתן משקל לעברו הפלילי הבלתי מכביד של המערער, הכולל הרשעה קודמת בגין שתי עבירות של כניסה לישראל שלא כדין. בית משפט קמא הדגיש כי לא מתקיימים החריגים הסטטוטוריים המצדיקים

חריגה ממתחם העונש שנקבע, אך קבע כי קיים צורך בהטלת עונש חמור אשר ירתיע את הרבים מפני ביצוע עבירות שוד נגד קשישים, המהווים "טרף קל". עוד ציין בית משפט קמא כי המערער, אשר כפר במיוחס לו וניהל את המשפט עד תום, אינו זכאי להתחשבות הניתנת למי שנטל אחריות על מעשיו, שיתף פעולה עם רשויות החוק או עשה מאמץ לפצות את המתלונן על הפגיעה בו. על יסוד האמור נגזרו על המערער העונשים הבאים: 8 שנות מאסר בפועל החל מיום מעצרו ב-3.9.2012; הפעלת מאסר על תנאי בן חודשיים שהוטל על המערער בת"פ 34114-07-11, בחופף; 12 חודשי מאסר על תנאי, כאשר התנאי הוא שלא יורשע בגין עבירת פשע במשך 3 שנים מיום שחרורו; 4 חודשי מאסר על תנאי, כאשר התנאי הוא שלא יורשע בעבירה לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל במשך 3 שנים מיום שחרורו; פיצוי למתלונן בסך 10,000 ש"ח.

5. בערעור דנא, טוען המערער כי בית משפט קמא הכביד עמו בכך שגזר עליו 8 שנות מאסר בפועל, כאשר רף הענישה הנוהג במקרים מסוג זה עומד על 4-6 שנות מאסר. המערער טוען כי בשעת ביצוע העבירות היה מאורס, כי הוא מבית נורמטיבי, וכי הביע חרטה כנה על מעשיו וצער רב על סבלו של המתלונן. לפיכך, סבור המערער כי יש להקל בעונשו באופן משמעותי. במהלך הדיון בעניינו, טען בא-כוח המערער כי יש מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, ולו מן הטעם שקבע מתחם ענישה גבוה יותר מזה שטענה לו המדינה.

המשיבה עמדה על האכזריות הרבה שנלוותה למעשי המערער, על אי שיתוף הפעולה שלו עם המשטרה שהביא לניהול הליך הוכחות ומנע את איתור השותף. נטען כי העונש שנגזר על המערער מתיישב עם ענישה במקרים דומים, וכי בית המשפט אינו כבול למתחם העונש המוצע על-ידי המאשימה. עוד נטען כי יש לזקוף לחובת המערער גם את העובדה שלא באה מצדו התנצלות בפני המתלונן וחרטת אמת על מעשיו.

לדיון בערעור התייצב גם המתלונן אשר ייחד את עיקר דבריו להשלכות הקשות של המקרה על שגרת חייו, ולערעור הביטחון האישי שלו הן בהימצאו בבית והן כל אימת שהוא יוצא מביתו. המתלונן גם עמד על אימת המוות אותה חש כאשר המערער לפת את צווארו כשידו עטויה כפפה.

דיון והכרעה

6. עניינה של הפרשה שלפנינו במעשה שוד אלים ואכזרי, אותו ביצעו המערער וחברו בקשיש, שעמו הייתה למערער היכרות מוקדמת, תוך ניצול האמון שנתן

במערער, על מנת לחדור לביתו, להכותו וליטול את רכושו. רבות נכתב בפסיקת בית משפט זה על מעשי שוד קשישים ובדבר הצורך לנקוט בענישה חמורה כלפי מי שלקח בהם חלק (ראו למשל דבריה של השופטת ע' ארבל בע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' שכת"ר (19.3.2008) בפסקה 8). ואכן, אין ספק כי מן הראוי להטיל על המערער עונש מאסר ממושך, המהווה ענישה הולמת את חומרת המעשה ואשר יש בו כדי להרתיע את המערער ואחרים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד.

7. השאלה המשפטית העולה מהערעור, נוגעת לאופן קביעת מתחם העונש בידי בית משפט קמא, והעונש שנגזר ממנו בהתאם. כפי שציין בגזר דינו, הרף העליון של המתחם שקבע בית משפט קמא גבוה מזה שביקשה המשיבה (6-10 שנות מאסר בפועל לעומת 6-8 שנים). לאחר בחינת נסיבותיו האישיות של המערער שאינן קשורות בביצוע העבירה, וכן שיקולי הרתעה, הועמד העונש על 8 שנות מאסר בפועל, דהיינו, במרכז מתחם העונש שנקבע. השאלה היא האמנם ראוי היה כי בית משפט קמא יציב מתחם ענישה מחמיר יותר מאשר נתבקש על-ידי המאשימה, על ההשלכות הנלוות לכך בגזירת העונש עצמו.

סבורני כי, ככלל, התשובה לכך שלילית. נכון כי בידי בית המשפט הסמכות לקבוע את העונש (ובכלל זאת את מתחם העונש) על-פי שיקול דעתו, גם אם העונש שנגזר אינו מצוי בתוככי "גבולות הגזרה" שתחמו הצדדים בטענותיהם (ראו דבריו של השופט ט' ג'ובראן, בהחלטתו ברע"פ 5567/07 ינטו נ' מדינת ישראל (23.10.2007)). אלא שככלל אין מקום להטיל עונש חמור מזה שביקשה התביעה, בהיעדרם של פער מהותי ובלתי סביר בעליל בין העונש המבוקש לבין העונש הראוי לדעת בית המשפט, או של נסיבות מיוחדות אחרות המצדיקות זאת. לעניין זה, אין זה משנה אם המדובר בעונש קונקרטי שביקשה התביעה, או במתחם העונש, כפי שהתרחש בענייננו. כידוע, השיקולים המובאים בחשבון בעת קביעת המתחם, והשיקולים המובאים בחשבון בעת קביעת העונש בתוך המתחם, שונים אלה מאלה, ולכן הרחבה או הזזה של גבולות מתחם הענישה מיתרגמת לרוב לתוצאה אופרטיבית שונה עת נקבע העונש. כך, למשל, אם השיקולים הנוגעים לקביעת העונש בתוך המתחם מוליכים למסקנה לפיה ראוי להעמידו במרכז המתחם, והגבול העליון של המתחם נקבע על רף גבוה מהמבוקש על-ידי התביעה, הדבר מביא להחמרה בעונש.

8. במקרה דנא, לא ניכר כי התקיימה הצדקה להחמיר בגבול העליון של מתחם העונש מעבר למה שהתבקש על-ידי המשיבה. אין חולק שמעשיו של המערער קשים ביותר, מעוררים כעס וסלידה, ואף איני מקבל את טענותיו בדבר קיומן של נסיבות

אישיות מקלות, או כי הביע צער וחרטה על מעשיו – אופן התנהלותו בהליך לא מצביע על נטילתו אחריות כלשהי למעשים המיוחסים לו. אך יש להניח כי המשיבה ידעה כל זאת, התחשבה במכלול השיקולים הרלבנטיים, ובטיעוניה לעונש ביקשה למצות עם המערער את מלוא חומרת הדין כפי שהיא רואה לנכון. בית המשפט רשאי, ואולי אף חייב, להביע דעתו כשהוא סבור שהמתחם הנטען על-ידי המאשימה אינו הולם, אך מכאן ועד לקביעה אופרטיבית של מתחם מחמיר יותר הדרך ארוכה, ומהלך כזה שמור למקרי קיצון נדירים של עמדה תביעתית בלתי סבירה בעליל. במקרים כאלה אף יתכן שמן הראוי להעמיד את הנאשם מבעוד מועד על האפשרות שבית המשפט יחמיר עמו מעבר לעמדת המאשימה על מנת שיוכל לטעון לכך. בהקשר זה, מתקבל על הדעת כי בכלכלו את צעדיו, התחשב המערער בטווח הסיכונים הצפוי לו בהתבסס על עמדת המשיבה, ואף בכך יש לחזק את הקביעה כי סטייה לחומרה מעמדת התביעה ראוי שתישמר למקרים חריגים (על "חובת ההגינות" של בית המשפט להזהיר נאשם המסתמך על עמדת התביעה, ראו דברי השופט א' רובינשטיין ברע"פ 9004/10 שמעיה נ' מדינת ישראל (26.1.2011), בפסקות ט'-י').

מתחם העונש ההולם לשיטתו של בית משפט קמא, שאיני סבור כי יש בו פגם לכשעצמו, או כי אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה (ראו ע"פ 6185/11 אבו-גרייבה נ' מדינת ישראל (19.12.2013), ואת פסקי הדין המאוזכרים שם בפסקה 8), אינו מצוי במרחק משמעותי מזה שהוצע על-ידי התביעה, ומשכך ראוי היה לאמץ את האחרון, ולקבוע מתחם עונש של 6-8 שנות מאסר בפועל. משמצא בית משפט קמא כי יש לקבוע את העונש במרכז המתחם, בהביאו בחשבון בין היתר את נסיבותיו האישיות של המערער, ועובדת היותו בעל עבר פלילי שאינו מכביד, נכון היה לגזור עונש של 7 שנות מאסר בפועל, בצירוף העונשים הנלווים.

9. לפיכך, אם תישמע דעתי, יתקבל הערעור באופן שמאסרו של המערער יועמד על 7 שנות מאסר בפועל, חלף 8 שנות מאסר בפועל שנקבעו בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. יתר חלקי גזר הדין יעמדו על כנם.

בנסיבות העניין אני מסכים לתוצאה אליה הגיע חברי. ברם, הייתי מבהיר כי אף שמקובל עלי כי ככלל אל לבית המשפט להיות יותר קטגור מהקטגור, ולהחמיר בעונש מעבר לעמדת התביעה – קיומו של כלל מכיל בתוכו את מסלולו של היוצא מן הכלל במקרה המתאים. באשר למתחם הענישה, יש לזכור כי מונח זה כהגדרתו בתיקון 113 מהווה עניין נורמטיבי, ולא אמפירי – מתחם העונש ההולם, לעומת מתחם מדיניות הענישה הנהוגה. מצב דברים זה מקל על האפשרות שבית המשפט יקבע מתחם על פי שיקול דעתו גם אם הוא אינו ממצה את הדין במקרה הקונקרטי, בעקבות עמדת התביעה. ושוב – ככלל ניתן לשים דגש על התוצאה ולא על המתחם. בוודאי שכך הוא כמו במקרה שלנו, בו קיים שטח חופף בין המתחם שהוצע על ידי התביעה לזה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי. לכן בענייננו ניתן היה לנעוץ את נקודת התוצאה בהתאם, וכפי שהוצע על ידי חברי.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

1. שוב אנו ניצבים אל מול מעשה אלימות ברוטאלי כלפי אדם בגיל מתקדם (יליד 1939). כפי שהיטיב לתאר חברי השופט צ' זילברטל, עסקינן במקרה שוד חמור מאין כמותו. המערער ניצל את היכרותו המוקדמת עם המתלונן, ואת האמון שנתן בו, כדי לחדור ביחד עם אחר לביתו של המתלונן בתואנת שווא. משעשו כן – היכו את המתלונן, כפתו אותו בידיו וברגליו, חנקו אותו בגרונו בחזקה, וחסמו את פיו על מנת למנוע ממנו לזעוק לעזרה. אחר זאת גררו את המתלונן לסלון הבית והצמידו כסא לכתפיו. המערער ושותפו לקחו מביתו של המתלונן מכשיר טלפון נייד, 600 ש"ח במזומן, ובנוסף ניסו לשדוד את רכבו. בעת הדיון בעניינו של המערער שמענו אף את קורבן העבירה, הוא המתלונן – ומילותיו נתנו ביטוי ממשי לתחושות הקשות המתעוררות למקרא כתב האישום. דבריו הקצרים הפכו את הקרביים. ניכר במתלונן, כי אף שהחלים במהרה מן הפגיעה הפיזית שספג במהלך השוד, הטראומה שחוה חרוטה היטב בתודעתו – ומלווה אותו מדי יום ביומו, בכל אורחותיו ובכל אשר ילך, בתוך ביתו שלו ומחוצה לו. דעתי היא כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי הולם את חומרת

מעשיו של המערער, תוך שנלקחו בחשבון כל אותם שיקולים הצריכים לעניין, וכי אין להתערב בו.

2. בגזר דינו ציין בית המשפט המחוזי כי אף על פי שלעמדת המשיבה מתחם העונש הראוי הוא בין 6 ל-8 שנות מאסר, בנסיבות המקרה מן הראוי להחמיר ולהעמיד את המתחם על 6-10 שנים. במצב דברים זה, לגישתו של חברי מתעוררת שאלה עקרונית – והיא: האם ראוי כי בית משפט יחרוג לחומרה בגזר הדין ממתחם העונש הנטען על ידי המאשימה? על שאלה זו משיב השופט זילברטל כי "מהלך כזה שמור למקרי קיצון נדירים של עמדה תביעתית בלתי סבירה בעליל". גם לגישתי, ככלל אל לו לבית משפט לסטות לחומרה מן העונש הנטען על ידי המאשימה; ואולם, דעתי היא כי אין להרחיק לכת בקביעת הגבלות על סטייה מכלל זה. מלאכת גזירת הדין היא בעלת אופי נורמטיבי ובית המשפט הוא שאמון על קביעת מתחם העונש ההולם – בהתאם לחומרת העבירה בנסיבותיה, ומידת אשמו של הנאשם (סעיפים 40ב-40ג לחוק העונשין). לעניין זה יפים דבריו של המשנה לנשיא מ' חשין, שנאמרו עובר לתיקון 113 לחוק העונשין ומקבלים משנה תוקף לאחריו:

"ואולם זאת נזכור ונשמור, שבסוף-כל-הסופות בית- המשפט הוא המכריע לשבט או לחסד, ובמקום שהדין הוא לשבט – הוא הגוזר עונש. הסמכות והכוח לענישה – ובהם עיקר – הם בידי בית-המשפט; האחריות לענישה על כתפי בית-המשפט מונחת היא, ומילתו של בית-המשפט היא המילה האחרונה והקובעת. נדע מכאן כי עמדתה של התביעה באשר לגזירת העונש, חשובה ככל שתהא, אין היא אלא אחד המרכיבים בשיקול-דעתו של בית-המשפט – מרכיב חשוב, מרכיב מרכזי, ללא כל ספק – ואולם כנגדו ובצדו יתייצבו במקרים המתאימים שיקולים כבדי-משקל העשויים למעט ממשקלו." (דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' פרץ, פ"ד נט(6) 281, 325 (2005)).

3. בענייננו, דומני כי יש לייחס משמעות לכך שגזר הדין ניתן על ידי בית המשפט לאחר שנוהל משפט הוכחות. זאת, להבדיל מגזר דין שניתן במסגרת הסדר טיעון ובלא שבית המשפט נחשף לחומר הראיות – שאז ניתן לטעון כי לתביעה יתרון מסוים בהכרת נסיבות המקרה. זאת ועוד: משנוהל משפט הוכחות, פוחת באופן משמעותי החשש שעליו הצביע חברי, להסתמכות מצידו של המערער על עמדת התביעה ביחס למתחם העונש; בשונה ממקרה שבו נאשם בוחר שלא למצות את הגנתו בהסתמך על רף הענישה הצפוי לו.

כך או אחרת, במקרה דנן לטעמי יש לשים את הדגש על מבחן התוצאה. המאשימה טענה בענייננו של המערער למתחם עונש שבין 6 ל-8 שנות מאסר, וביקשה

לקבוע את עונשו של המערער ברף העליון של המתחם – קרי: בדומה לעונש המאסר שנגזר בסופו של דבר על ידי בית המשפט המחוזי, 8 שנים. ואמנם, במסגרת הערעור ובמהלך הדיון שלפנינו הביעה המשיבה תמיכה בגזר הדין שניתן. חברי השופט זילברטל מסכים אף הוא כי לא נפל פגם במתחם העונש שקבע בית המשפט, וכי מתחם זה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה. כמצב דברים זה אין מקום להתערב בגזר הדין – התערבות השמורה למקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או כאשר העונש שנגזר חורג באופן מובהק מרמת הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (ראו: ע"פ 7925 אטובראן נ' מדינת ישראל (20.4.2016); ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (20.4.2016)).

4. סופו של דבר, אם תישמע דעתי הערעור יידחה.

שופט

לפיכך הוחלט ברוב דעות, כאמור בפסק דינו של השופט צ' זילברטל, אליו הצטרף השופט נ' הנדל, כנגד דעתה החולקת של השופטת ע' ברון.

ניתן היום, ל' בניסן התשע"ו (8.5.2016).

שופט

שופט

שופט